

Fotó: Ruzsovics Dorina

Egy másik történet

„Én is mindig jó utazó és rossz megérkező vagyok, miként ezt Bernhard állítja magáról.”

Kertész Imre: Jegyzőkönyv

Hogy a Karlsplatzon találkoznak fél háromkor, hetekkel ezelőtt megbeszélték. Ha már úgyis Bécsbe kell utaznia, megnézhetnék Olgával a Monet-kiállítást az Albertinában, gondolta, feltéve, hogy Olga még nem látta, vagy ha látta is, talán lenne kedve még egyszer megnézni. Budapestről először Pozsonyba utazik bizonyos ügyek miatt, másnap onnan át Bécsbe, Olgával találkozás a Karlsplatzon, megnézik együtt a kiállítást, a kiállítás után elintézi, amiért Bécsbe kell utaznia, végül este haza Budapestre. A pozsonyi pályaudvartól gyalog megy a szállodáig, negyedóra séta, közben arra gondol, hogy le kéne mondania az egész bécsi találkozót, nincs is kedve kiállításra menni, szinte az összes Monet-festményt látta már, Párizsban, Budapesten, miért kéne most pár darab eddig nem látott Monet-festményért ekkora kitérőt tennie a Karlsplatzra. Tudta, hogy rosszul venné ki magát Olga előtt, ha lemondaná, hisz ő kereste meg Olgát az ötlettel hetekkel ezelőtt, de most mégis úgy érzi, le kéne mondania. Nem a kiállításához nincs kedve, bár tény, hogy Monet nem tartozik a kedvenc festői közé. Talán Olgát nem akarja látni, pedig rég nem találkoztak, mondja is neki holnap, amikor a Karlsplatzon köszöntik egymást, hogy ezer éve nem találkoztunk.

A szállodai szoba ablaka a Szlovák Nemzeti Felkelés-hídjára néz, a helyiek csak ufónak hívják, a híd tetején lévő repülő csészealjra hasonlító objektum miatt. Jobbra a Pozsonyi Vár. Valószínűleg fehér, szinte toladóan vakít, gondolja. Behúzza a sötétítő függönyt. Nem működik az uszoda, a recepciós nő mosolyogva elnézést kér, magyarul beszél, tegnap romlott el valami, de a szauna a második emeleten továbbra is zavartalanul üzemel, térítésmentesen vehető igénybe. Csak az uszoda miatt foglalt ebben a szállodában szobát. Nagy levegőt vesz, hogy megmondja a kedves, csinos recepciós nőnek magyarul, hogy csak ezért foglaltam ebben a szállodában szobát, mert azt írták a neten, van uszoda, bárhol máshol olcsóbban szállhattam volna meg. De végül nem mondja, csak megköszöni, magyarul köszöni meg. A nő nem is csinos, hanem gyönyörű. Gyönyörűnek találja, ezt legszívesebben megmondaná neki, gondolt rá, hogy reklamáls helyett inkább azt mondaná, maga gyönyörű, én ilyen gyönyörű nőt, mint maga, még soha nem láttam. Nem szokta nőknek megmondani, hogy gyönyörűnek találja őket, de most, ahogy itt áll előtte, és ennyire kedvesen mosolyog a sötétkék egyenruhájában, úgy érzi, már-már szinte illetlenség lenne nem megmondani.

A szauna teljesen üres, rajta kívül nincs más, szokatlanul forró a szeptember, kinek van kedve szaunázni ilyenkor. Miért írt egyáltalán Olgának, hogy ráér-e szombat délután, miért épp most jutott eszébe, utazott már Bécsbe máskor is az elmúlt tíz évben, amióta Olga Bécsben él, eddig nem akart találkozni vele, bár mindig gondolt rá, hogy illene, mert az ember, ha egy másik városban jár, össze szokott futni ismerőseivel, rokonaival, barátai-val, volt szerelmeivel vagy akárkivel, akik abban a városban élnek. Eddig sose futottak össze Olgával, nem volt olyan a helyzet, épp csak gyorsan átutazott Bécsen, vagy más programja volt, amibe nem fért volna bele egy találkozás Olgával. Holnap se fér bele, de már nem tudja lemondani. Miről fognak beszélgetni ennyi év után. A szauna túl forró, tíz perc után visszamegy a szobájába. Este rövid sétát tesz a belvárosban, sztrapacsckát vacsorázik egy vendéglőben. Nem is fontos elutaznia Bécsbe, az a dolog, amiért eredetileg ment volna, nem sürgős, halasztható. Ha megszűnne az ok, amiért Bécsbe kell utaznia, lemondhatná a találkozót Olgával. A gyönyörű recepciós nőre gondol, a neve Mónika. Talán, ha lemenne a recepcióra valamilyen ürüggyel, megnézni Mónika ott van-e. A bécsi útról anyyira el is feledkezett, hogy végül nem mondta le.

Pozsonyból a busz ötvennyolc perc alatt ér Bécsbe, kényelmesen elhelyezkedik, nem ül mellette senki, a légkondicionálás működik, amikor tegnap Budapestről Pozsonyba utazott vonattal, elromlott a légkondicionálás, egy félbehajtott napilappal legyezte magát. Idegesen nézte, mikor jön a kalauz, hogy érdeklődjön, meg tudják-e javítani a klímát, esetleg másik kupéban működik-e. A nemzetközi vonatra nem tudott online jegyet venni, így a Keleti pályaudvar nemzetközi pénztárába ment személyesen. Előre rosszul volt a gondolattól, de tulajdonképpen sokkal egyszerűbb volt a dolog, mint hitte. Nem a Keleti pályaudvartól volt rosszul, nem is a nemzetközi pénztártól, mégis volt benne valami viszolygás, hogy csak jegyvásárlás céljából el kell mennie valahova, ahova amúgy nem menne. A Pozsonytól Bécsig közlekedő buszon arra gondol, hogy Budapestről Pozsonyba is busszal kellett volna utaznia vonattal helyett, mert olcsóbb, és működik a légkondicionálás. Szeptember vége, szokatlan hőség. A Keleti pályaudvaron úgy megy végig, ha bármikor végig kell mennie, mert máskor nem megy a Keleti pályaudvar közelébe se, csak akkor, ha valami miatt muszáj, ha halaszthatatlan dolga van ott, például onnan indul a vonat, ott vesz jegyet, ott száll át, találkozót a Keleti pályaudvarhoz soha nem szokott megbeszélni, eszébe se jutna ilyesmi, tehát csak akkor van ott, ha valamiért ott kell lennie. Ilyenkor úgy megy végig a pályaudvaron, hogy nem néz senkire, nem hagyja, hogy leszólítsák, nem vesz senkitől semmit, nem ad pénzt, nem segít senkinek. A nemzetközi pénztár bár kicsi és levegőtlen, mégsem nevezhető kellemetlennek, gondolja magában, a sor gyorsan halad, az ügyintézés úgynevezett gördülékeny. Kis papírra mindig felírja előre, pontosan melyik nap, melyik járat, melyik városba szeretne utazni. Amennyiben megoldható, ablak mellé kérné a jegyet. A vonat a Nyugati pályaudvarról fog indulni, mondja a pénztárosnő, ettől a hírtől kicsit megkönnyebbül. A Pozsonyból Bécsbe tartó buszra a jegyet meg tudta vásárolni online, nem kellett elmenni sehova, bankkártyával fél perc alatt aznapi járatra is lehet venni jegyet, e-mailben elküldik, QR-kód, a sofőr beolvassa egy mobiltelefonnal. Az út alatt Olgára gondol, megbánta az egészséget, nem kellene találkozniuk, nem kellene most Bécsbe utaznia, de már a buszon ül, nincs visszaút. Egyáltalán nem is fontos az az ügy, amiért eredetileg Bécsbe akart menni. Mit mondjon Olgának, miről beszélgesse-nek. Úgy tervezi, hogy gyorsan megnézik a kiállítást, aztán felszáll egy vonatra, és hazamegy Budapestre, nem is intézi el most Bécsben, amit el kellene intéznie, minél hamarabb haza akar menni. A busz nagyon kényelmes, az ablakból a tájat figyeli, senki nem ül mellé, kinyújtja a lábát.

A Budapestről Pozsonyba tartó vonaton is ablak mellé ült volna, oda szólt ugyanis a helyjegye, így kérte a Keleti pályaudvar nemzetközi jegyirodájában. Mindig ablak mellé kéri, szeret ablaknál ülni. Amikor felszállt a vonatra, látta, hogy a helyét valaki már elfoglalta. Nagyon udvariasan, némi zavarral a hangjában megkérdezi a nőt, aki a helyén ül, hogy hová szól a helyjegye, mert előfordulhat, hogy tévedés történt. A nő nem tud magyarul, ezért angolul meg kell ismételnie a kérdést. Úgy érzi, angolul kevésbé tűnik udvariasnak, pedig

nagyon nem akar tapintatlan lenni. A nőnek nincs helyjegye, csak úgy leült ide, a mellette lévő helyre mutat, közben mosolyog, elveszi a táskáját. A klíma nem működik, az ablakot nem lehet lehúzni, és nem az ablak mellett ül, hanem eggyel beljebb, a külföldi nő mellett.

A vonatúton még nem gondolt arra, hogy le kéne mondania a találkozót Olgával. Nem gondolt semmire, elővett egy könyvet, és olvasni kezdett. Úgy érezte, képtelen koncentrálni, nem kap levegőt, iszonyú a meleg, zsebkendővel törölgeti a homlokát. Mikor jön már a kalauz, gondolja, aztán eszébe jut, hogy talán nincs meg a jegye. Nem emlékszik hová tette, lehet, hogy elkeverte valahová, talán otthon hagyta. Nem, ez lehetetlen, biztos nem hagyta otthon. A táskájában kotorászik, arra gondol, hogy mindjárt itt lesz a kalauz, ő pedig nem találja meg addig a jegyét, a kalauz előtt kell kipakolnia a csomagját, átkutatnia az összes holmit, amit magával hozott az útra, nem sok, egy közepes méretű gurulós bőrönd, de most nyissa ki itt a vonaton? Mindenki őt fogja nézni. Biztos abban, hogy megvette a jegyet, méghozzá a Keleti pályaudvar nemzetközi jegyirodájában vette meg, persze, hogy megvette, a harminckettes ülés az övé, bár ott most más valaki ül, de az az ő helye. Talán elhozta magával, csak elejtette, kiesett a kezéből, amikor felszállt, vagy amikor a nővel megbeszélték, hogy ki hol ül. Az ülés mögé eshetett. Pár perc és jön a kalauz, a nem működő klímáról biztos nem tud mondani semmit, de nem is kell, mert jegy hiányában le fogja szállítani őt, mint egy közönséges csalót, egy potyautast, egy bliccelőt, nem, a kalauz nem fogad el magyarázatot, nem lehet helyszíni bírsággal megúszni, le kell szállnia itt a határon. A magyar–szlovák határon. Ilyen hamar a határon lennénk, gondolja. A kalauz odalép hozzá, és akkor megtalálja a jegyet, a könyv utolsó lapjai közé rakta.

Pozsonyból a busz tíz perc alatt Ausztriába ér. Szélerőműveket lát mindenhol, ez biztos, hogy Ausztria, gondolja, Burgenland. Amikor felszállt a buszra, senki nem kért személyit, se útlevelet, úgy megy Pozsonyból Ausztriába, mintha Budapestről menne Kecskemétre, és úgy ment pár nappal ezelőtt Budapestről Pozsonyba vonattal, mintha Szegedre utazna. A szlovák oldalon a szlovák kalauz kérte a jegyét, úgy köszönt, hogy dobry den, nem kért útlevelet, nem kért személyi igazolványt, nem érdeklí, hogy ki utazik, hova utazik, és mennyi pénz van nála, csak a jegy érdeklí. A jegyből nem derül ki az utas állampolgársága, egyáltalán nincs jelentősége. Szlovákiából Ausztriába úgy megy át a busz, hogy a régi határátkelőnél le sem lassít, csak átszáguld egyenletes tempóban, mintha sose kellett volna ott megállni. Az nem lehet, hogy Bécs lassítás nélkül ötvennyolc percre legyen Pozsonytól, gondolja. Több van a két ország, a két város között, mint ötvennyolc perc. El is felejtí Olgát meg azt, hogy nincs kedve találkozni vele. Mónikára gondol, a recepcióra, reggel már nem ő volt szolgálatban, mikor kijelentkezett a szállodából. Nem szokott idegen nőkre gondolni, nem szokott nőkre gondolni azért, mert gyönyörűnek találja őket.

Megnézi, hogy nála van-e a személyi igazolványa, és nem járt-e le. Pontosan tudja, hogy nem jár le, és azt is tudja, hogy nála van, de mégis, mi van, ha kérik, nem határőr, nem vámos, de valaki, mégiscsak átlépi az országhatárt, miért ne kéne igazolnia magát. A személyi igazolvány a helyén, benne a tárcájában, nem járt le. Miért van ennyire meleg szeptember végén? ■ ■ ■